

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce: **H.Q. T.**, zast. JUDr. Petrem Práglem, advokátem, se sídlem Ústí nad Labem, Dlouhá 5, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, pošt. přihrádka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 532/2003 – 19 ze dne 10. 11. 2003, a o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

takto:

Usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem č. j. 15 Az 532/2003 – 19 ze dne 10. 11. 2003 **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením č. j. 15 Az 532/2003 – 19 ze dne 10. 11. 2003, řízení zastavil a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění usnesení uvedl pouze to, že žalobce se žalobou domáhal zrušení rozhodnutí uvedeného v záhlaví. Konstatoval dále, že v průběhu dalšího řízení zjistil, že žalobce se – dle sdělení cizinecké policie z místa posledního bydliště – v tomto bydlišti nezdržuje, nikomu není jeho současný pobyt znám. Podle aktuálního sdělení cizinecké policie v Ústí nad Labem se nepodařilo zjistit žádné nové skutečnosti o jeho pobytu. Citoval ustanovení § 33 zákona č. 325/1999 Sb. o azylu, ve znění pozdějších předpisů a uvedl, že taková situace v tomto řízení evidentně nastala, včetně uplynutí uvedené lhůty. Proto podle ustanovení § 33 citovaného zákona řízení zastavil.

Proti tomuto usnesení podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost. Namítal, že vše nasvědčuje tomu, že napadené rozhodnutí je nejen předčasné, ale ve svém důsledku nepřezkoumatelné. Konkrétně namítal, že z napadeného rozhodnutí nelze spolehlivě seznat, jaké procesní úkony soud ve věci učinil, aby zjistil místo pobytu stěžovatele, zvláště když stěžovatel se na předmětné adrese skutečně a tedy fyzicky zdržuje. Je proto otázkou,

zda soud skutečně vyčerpal všechny možnosti ke zjištění jeho pobytu. Z napadeného usnesení tuto skutečnost nelze zjistit a protože řádné odůvodnění soudního rozhodnutí je ústavní náležitostí spravedlivého procesu (ÚS 6. 3. 97 – 271/96), vše podle stěžovatele nasvědčuje pro závěr, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Namítal dále, že není vyloučeno, že za situace, kdy soud jednal pouze v českém jazyce, kterému stěžovatel nerozumí, mohlo dojít k založení ústavní nerovnosti (článek 36 a následující Listiny základních práv a svobod). Navrhoval, aby napadené rozhodnutí krajského soudu bylo zrušeno a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že s ohledem na její obsah se ke kasační stížnosti nebude vyjadřovat. Odkázal na správní spis. K přiznání odkladného účinku neshledal důvod a tento návrh proto nepodporoval.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem z důvodů v kasační stížnosti namítaných a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Stěžovatel se v kasační stížnosti dovolává zrušení napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost. Byť v kasační stížnosti neoznačuje důvod ve smyslu § 103 odst. 1 s. ř. s., lze dovodit, že se dovolává nezákonnosti tohoto rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., příp. písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však k tomu dodává, že v posuzované věci by byly splněny podmínky ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., podle něhož je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem zmatečné (§ 103 odst. 1 písm. c/) nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonnost rozhodnutí o věci samé, a nebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné (§ 103 odst. 1 písm. d/), jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. V daném případě je třeba dospět k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Podle ustanovení § 33 zákona o azylu soud řízení zastaví, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu (žalobce) a tato skutečnost brání po dobu 90ti dnů rozhodnutí ve věci. Toto ustanovení zakotvuje, že soud zastaví řízení o žalobě proti správnímu rozhodnutí v azylové věci, jestliže nelze zjistit místo pobytu žadatele o udělení azylu a tato skutečnost brání nejméně po dobu 90ti dnů rozhodnutí ve věci. Úkolem Nejvyššího správního soudu při přezkumu usnesení zastavujícího řízení o žalobě v azylové věci není znovu zjišťovat, zda se v předmětné době, tedy v době, o níž krajský soud uvedl, že se stěžovatel na hlášené adrese nezdržoval, stěžovatel na uvedeném místě skutečně zdržoval či nikoliv. Stejně tak není úkolem Nejvyššího správního soudu podrobně přezkoumávat, jaké byly příčiny neúspěšného doručování soudních písemností stěžovatele. Úkolem Nejvyššího správního soudu zde je pouze posoudit, zda krajský soud dostatečně zjistil všechny skutečnosti podstatné pro zjištění místa pobytu stěžovatele a zda postupoval v souladu s těmito zjištěními. K tomuto posouzení je však třeba, aby z napadeného rozhodnutí bylo zřejmé, jakým způsobem v tomto směru soud postupoval a které skutečnosti vzal za prokázané, a ze kterých skutečností vycházel pro svůj závěr o tom, že podmínky ustanovení § 33 zákona o azylu byly splněny. V posuzované věci však tyto skutečnosti nelze z odůvodnění napadeného usnesení zjistit, neboť v uvedeném usnesení se soud omezil pouze na konstatování, že „soud v průběhu dalšího řízení zjistil, že žalobce se – dle sdělení cizinecké policie z místa posledního bydliště – v tomto bydlišti nezdržuje, nikomu není jeho současný pobyt znám. Podle aktuálního sdělení cizinecké policie v Ústí nad Labem se nepodařilo zjistit žádné nové skutečnosti o jeho pobytu“.

Nelze tedy posoudit, zda krajský soud postupoval správně a vyvinul požadované úsilí ke zjištění místa pobytu stěžovatele. Zjištění a posouzení těchto skutečností je pak výchozím předpokladem pro posouzení toho, zda nezjištění místa pobytu stěžovatele bránilo po dobu 90ti dnů rozhodnutí ve věci. V odůvodnění usnesení se krajský soud vůbec touto otázkou nezabýval a rozhodnutí odůvodnil pouze výše popsaným způsobem. Protože z napadeného usnesení nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při zjišťování místa pobytu stěžovatele a nelze ani zjistit, které období považoval soud za dobu 90ti dnů, pro kterou nezjištění místa pobytu bránilo rozhodnutí ve věci, není možné přezkoumat, zda byly, či nikoliv splněny podmínky pro postup podle ustanovení § 33 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. Konstatování soudu, že taková situace v tomto řízení evidentně nastala, není dostačující a není ani přezkoumatelné.

Za této situace nezbylo, než napadené usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušit a věc vrátit tomuto soudu k dalšímu řízení podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

V dalším řízení bude krajský soud vycházet z právního názoru vysloveného v tomto zrušovacím rozhodnutí, tedy z toho, že z odůvodnění napadeného usnesení o zastavení řízení nebylo možno zjistit, zda byly či nikoliv splněny zákonné podmínky pro jeho postup ve smyslu § 33 zákona o azylu ve spojení s ustanovením § 47 písm. c) s. ř. s. Bude proto třeba, aby soud v novém rozhodnutí uvedl, z jakých zjištění vzal za prokázané, že místo pobytu stěžovatele nelze zjistit a které období považuje za období 90ti dnů, pro které nezjištění místa pobytu stěžovatele bránilo rozhodnout ve věci. K výše uvedenému Nejvyšší správní soud podotýká, že 90ti denní lhůtu uvedenou v § 33 zákona o azylu není možno počítat od data, kdy věc krajskému soudu napadla, ale až od data, kdy poprvé vyšla najevo skutečnost, že místo pobytu žadatele o udělení azylu nelze zjistit, pokud se tato skutečnost posléze ukáže pravdivou i ve světle ostatních provedených důkazů (shodně rozsudek NSS 4 Azs 12/2004).

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud též o nákladech řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

S ohledem na charakter rozhodnutí o kasační stížnosti, jímž bylo napadené rozhodnutí zrušeno, nebylo třeba zvlášť rozhodovat o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti ve smyslu § 107 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 28. 7. 2004

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu